॥ अथाष्टमो ऽध्यायः ॥

नारद उवाच ॥ अथ दैत्यसुताः सर्वे श्रुत्वा तदनुवर्णितं ।
जगृहुर्निरवद्यत्वान्नैव गुर्वनुशिक्षितं ॥ १ ॥
अथाचार्यसुतस्तेषां बुद्धिमेकान्तसंस्थितां ।
आलक्ष्य भीतस्त्वरितो राज्ञ आवेदयद्यथा ॥ २ ॥
श्रुत्वा तदप्रियं दैत्यो दुःसहं तनयानयं ।
कोपावेशचलद्गात्रः पुत्रं हन्तुं मनो दधे ॥ ३ ॥
क्षिप्त्वा परुषया वाचा प्रह्लादमतदर्हणं ।
आक्षेप्तुमाणः पापेन तिरश्चीनेन चक्षुषा ॥ ४ ॥
प्रश्रयावनतं दान्तं बद्धाञ्जलिमवस्थितं ।
सर्पः पदा हत इव श्वसन् प्रकृतिदारुणः ॥ ५ ॥
हे दुर्विनीत मन्दात्मन् कुलभेदकराधम ।
स्तब्धं मच्छासनोद्धूतं नेष्ये त्वाद्य यमक्षयं ॥ ६ ॥
क्रुद्धस्य यस्य कम्पन्ते त्रयो लोकाः सहेश्वराः ।
तस्य मे ऽभीतवन्मूढ शासनं किंबलो ऽत्यगाः ॥ ७ ॥
प्रह्लाद उवाच ॥ न केवलं मे भवतश्च राजन् स वै बलं बलिनां चापरेषां ।
परे ऽवरे ऽमी स्थिरजङ्गमा ये ब्रह्मादयो येन वशं प्रणीताः ॥ ८ ॥
स ईश्वरः काल उरुक्रमो ऽसावोजःसहःसत्त्वबलेन्द्रियात्मा ।
स एव विश्वं परमः स्वशक्तिभिः सृजत्यवत्यत्ति गुणत्रयेशः ॥ ९ ॥